

glow

秘密結社 Ladybird と僕の6日間

หกวันของผม
กับสมาคมลับ
Ladybird

คิตากาวะ ยาสึชิ เขียน
เมธี ธรรมพิภพ แปล

ขอเพียงวันเดียวที่จะไม่ยอมแพ้
เส้นทางสู่ความฝันก็ถูกสร้างขึ้นแล้ว!

หกวันของผม
กับสมาคมลับ
Ladybird

秘密結社
Ladybird
と僕の6日間

คิตากาวะ ยาสึชิ เขียน
เมธี ธรรมพิภพ แปล

glow แปลงปรายด้วยการอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

แม้เรื่องราวใน **หกวันของผมกับสมาคมลับ Ladybird** จะถูกเล่าผ่าน 'ซากุระยามะ โชตะ' เด็กหนุ่มวัยมัธยมปลาย แต่สิ่งที่เด็กหนุ่มได้เผชิญในระยะเวลาสั้นๆ อาจทำให้ทุกคนที่เด็กกว่า โตกว่า หรืออายุเท่ากันกับโชตะได้ลองทบทวนตัวเองดูอีกสักครั้ง แม้ประเด็นที่ 'คิตากาวะ ยาสึชิ' ผู้เขียนสื่อสารออกมานั้นจะไม่ได้แปลกใหม่จนถึงขั้นที่ว่าใครก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่เป็นสิ่งที่หลายคนคงเคยได้ยินมานานแล้วทว่าอาจหลงลืมไป เมื่อได้อ่านเรื่องราวหลังจากโชตะพบกับเหล่าสมาชิกของสมาคมลับเลดี้เบิร์ด จึงเหมือนได้รับการย้ำเตือนว่าเราลงมือทำ 'วันนี้' อย่างเต็มที่แล้วหรือยัง

คงมีคนารู้สึกคล้ายๆ กับโชตะว่าต่อให้พยายามแค่ไหนก็ไม่เห็นผลสำเร็จ รู้สึกว่าตัวเองไม่พัฒนาเสียทีจนอยากล้มเลิก แต่ก่อนที่จะล้มเลิกอยากให้ได้ลองหันกลับไปมองวันแรกที่ลงมือทำแล้วเทียบกับวันนี้ดูอีกสักครั้ง อาจจะทำให้เราได้ว่าตัวเราก้าวหน้ามาไกลจากจุดเริ่มต้นไม่น้อยเลย อย่างที่ตัวละครในสมาคมลับได้กล่าวไว้ ขอเพียงแค่ลงมือทำวันนี้ จะเยอะหรือน้อยก็ได้ ขอแค่ลงมือทำ สิ่งที่ยิ่งทุนลงแรงไปจะทำให้เราก้าวหน้าขึ้นในทุกๆ วันอย่างแน่นอน

สำนักพิมพ์ glow ก็หวังว่าเรื่องราวของโชตะคุณและสมาชิกสมาคมลับเลดี้เบิร์ดจะเป็นแรงบันดาลใจเล็กๆ ที่ช่วยจุดไฟฝันของใครหลายๆ คนให้ส่องสว่างขึ้นมาอีกครั้ง และไม่ล้มเลิกความพยายามที่มีต่อความฝันนั้น

บทนำ

ก่อนฝึกเป็นตัว

'การซ้อมใหญ่จบลงเพียงเท่านี้ครับ' เสียงเจ้าหน้าที่กรรมการการศึกษาประจำอำเภอที่ไม่มีใครรู้จักชื่อของเขาดังก้องหอประชุม 'พรุ่งนี้จะเป็นวันจริงแล้ว ขอให้จดจำลำดับขั้นตอนที่ซ้อมไปในวันนี้ให้ดีนะครับ'

'คะ...' 'ครับ...' คนเจ็ดคนที่อยู่บนเวทีตอบรับเสียงเบาและไม่พร้อมเพรียงกันนัก

'ต่อไปผมต้องขอรบกวนทุกคนช่วยกันจัดเตรียมสถานที่สำหรับวันพรุ่งนี้นะ...'

ทั้งเจ็ดคนบนเวทีไม่มีใครส่งเสียงอะไรตอบกลับไป พวกเขาได้แต่สังเกตท่าทีของกันและกัน แต่ก็ไม่แปลกอะไรนักเพราะทั้งหมดเพิ่งรู้จักกันวันนี้เอง

'ก่อนอื่นต้องย้ายแกรนด์เปียโนหลังนี้... มาช่วยตรงนี้หน่อยได้ไหม' พวกเขาทั้งเจ็ดคนพากันวิ่งไปยังแกรนด์เปียโนที่ตั้งอยู่ทางซ้ายของเวทีเมื่อมองมาจากที่นั่งผู้ชม ขาเปียโนวางอยู่บนตัวล็อกที่ใช้สำหรับล็อกไม่ให้ล้อขยับ พวกเขาจึงต้องยกขาเปียโนขึ้นจากตัวล็อกล้อก่อนจะขนย้าย

'ระวังอย่าให้เป็นรอยนะ กระแทกแค่นิดเดียวก็ส่งผลต่อเสียงได้เลย ตอนวางลงก็ระวังให้ดีๆ ล่ะ'

พูดง่าย...แต่การลงมือทำมันยากมาก

นักเรียนชั้นมัธยมต้นเจ็ดคนเดินขวัไหว่อยู่บนเวที พวกเขานำย่ายข้าวของขนาดใหญ่หลายต่อหลายชิ้นเพื่อจัดเตรียมเวทีตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่กรรมการการศึกษา

'เฮ้ ขึ้นสุดท้ายแล้ว เที่ยวย้ายไปไว่ตรงนั้นนะ'

คิโยโกะสอดมือลงไปใต้ลำโพงเครื่องใหญ่ขนาดสูงเท่าตัวคนข้างๆ มีเด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งเอามือสอดไว้ใต้ลำโพงแบบเดียวกันเพื่อจะยกมันขึ้น ไหล่ของคิโยโกะจึงชนเข้ากับไหล่ของเด็กหนุ่ม ตอนนั้นเองเด็กหนุ่มคนนั้นก็พูดกับคิโยโกะด้วยเสียงแผ่วเบาว่า 'นี่...สุดๆ เลยนะว่าไหม'

'เฮ้?' คิโยโกะกำลังเกร็งแขนออกแรงอยู่จึงฟังไม่ค่อยถนัดว่าเขาพูดอะไร

'หนึ่ง สอง สาม!'

ทันทีที่เสียงนับเลขดัง ลำโพงก็ถูกยกขึ้น

'นี่มันสุดมาก'

'อะไรเหวอ'

ถ้าคำว่า 'สุด' ที่เด็กหนุ่มข้างๆ เธอพูดถึงนั้นหมายความว่า 'หนักยิ่งกว่าของชิ้นอื่น' เขาก็พูดถูก

'นี่ขึ้นที่เท่าไรแล้วนะ'

'ขึ้นที่เจ็ด' คิโยโกะตอบกลับสั้นๆ

'ใช่ไหมล่ะ สุดมาก'

เด็กหนุ่มต้องรู้สึกหนักเหมือนกันแน่ๆ เพราะเสียงของเขาสั่น

'แค่สิบนาที่...เราย้ายของกันเป็นขึ้นที่เจ็ดแล้วนะ'

คิโยโกะเริ่มหงุดหงิดนิดๆ เพราะไม่เข้าใจว่าเด็กหนุ่มคนนี้ต้องการจะบอกอะไร เธอไม่คิดว่างานทั้งหมดนี้เสร็จไวขนาดนั้น เพราะถ้าหากมีผู้ใหญ่แรงเยอะๆ มาช่วยหลายคนหน่อยคงจะขนย้ายเสร็จไวกว่านี้ด้วยซ้ำ

'หมายถึงอะไร'

'ก็นิ่งละ นี่ใจ' เด็กหนุ่มมีสีหน้าตื่นเต้น แม้นบนหน้าผากของเขา
จะมีเหงื่อท่วมอยู่ก็ตาม

'โอเค ตรงนี้แหละ วางลงเบาๆ นะ'

เมื่อขนย้ายของไปไว้หลังเวทีเสร็จเรียบร้อยแล้วพวกเขาก็ส่ง
เสียงร้องด้วยความยินดีที่ได้เป็นอิสระจากภาระพวกนี้เสียที ทุกคนต่าง
มือไม้สั่นกันไปหมด ดูเหมือนใกล้จะไม่ไหวกันแล้ว

คิโยโกะเองก็กำลังพักหายใจหายคอเช่นกัน 'ที่ว่าสุดนี้...หมายถึง
อะไรหรอ'

'สมมติว่าถ้าเราเจ็ดคนต่างคนต่างขนย้ายของ ฉันท้ายเปียโน
ไฉ้หมอนั้นย้ายป้าย เธอย้ายลำโพง คิดว่าตอนนี้จะเป็นยังไง'

แววตาของเด็กหนุ่มยังคงเป็นประกายเท่ากับก่อนหน้านี้ แม้เขา
จะเหนื่อยหอบจนป้ายยับย่นลง

'ไม่มีของสักชิ้นที่ย้ายได้ด้วยตัวคนเดียว' คิโยโกะตอบคำถามนั้น
ถึงเธอจะยังไม่เข้าใจเจตนาของคำถามก็ตาม

เขาต้องการบอกอะไรฉันกันแน่...

เด็กหนุ่มพยักหน้าแรงๆ 'ใช่ไหมล่ะ อย่างว่าแต่ตอนนี้เลย อีกสิบปี
ของทั้งเจ็ดชิ้นก็ยังอยู่ที่เดิม ฉันท้ายลำโพงเครื่องนี้คนเดียวไม่ได้ เธอ
ก็ย้ายเปียโนหลังนั้นคนเดียวไม่ได้เหมือนกันจริงไหมล่ะ แต่ดูสิ...แค่
สิบนาที่เราก็ก้าวทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว'

คิโยโกะที่ตอนนี้อยู่ข้างเวทีหันกลับไปมองเวทีที่เป็นระเบียบเรียบร้อย
แล้ว

'ก็จริง นี่แหละเรื่องที่นายบอกว่าสุด'

เด็กหนุ่มทำสีหน้าประหลาดใจ 'อ้าว นี่เธอไม่เข้าใจความสุขยอดนี้
หรอ'

คิโยโกะยิ้มเฉือน 'อา...ก็สุดยอด...แหละมัง'

'จริงหรอเนี่ย ก็มัน...'

เด็กหนุ่มกำลังจะพูดต่อ แต่กลับมีเสียงดังแทรกขึ้นมาเสียก่อน

'เออละ เดี่ยวจะต้องทำให้หอประชุมโล่ง ยิ่งไงก็รบกวนพวกเธอช่วยรีบออกจากหอประชุมด้วย แล้วพຼ່ງนี้เจอกันตอนเก้าโมงนะ อย่าลืมล่ะ'

แม้เด็กหนุ่มจะถูกขัดจังหวะจนทำให้พูดไม่จบ แต่เขาก็ยังคงมีรอยยิ้มอยู่นิดๆ และมีท่าทางเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง สีหน้าของเขาทำให้คิโยโกะนึกสงสัย

เธอเหลือบมองเด็กหนุ่มด้วยหางตาแม้ใบหน้าจะหันไปทางเจ้าหน้าที่ที่กำลังพูดอยู่ก็ตาม

'ขอโทษที่ ใ้ว้ต่อพຼ່ງนี้นะ' เด็กหนุ่มพูดสั้นๆ แล้วรีบลงจากเวทีก่อนจะจากไป

'อะไรของเขาเนี่ย' คิโยโกะเผลอเอียงคอโดยไม่รู้ตัว

บทที่ 1

ปิดทอมฤดูร้อน

โซตะเงยหน้าขึ้นพร้อมสูดหายใจเข้า ทั้งที่เขาไม่ได้หมดแรงแต่แขนขากลับไม่ยอมขยับตามใจนึก เงาของคนที่ย้ายอยู่ในลู่วิ่งๆ ทางขวาเริ่มไล่ตามมาจากทางด้านหลัง จากนั้นก็แหงหน้าโซตะไป เสียงเชียร์จากบริเวณรอบขอบสระดังขึ้นทันที คนที่แหงไปได้ก็คือฮิโร ส่วนคนที่ถูกแหงเป็นได้แค่ตัวประกอบที่ส่งเสริมให้ฮิโรดูดี ช่างน่าสมเพชสินี

"เร็วเข้า!"

โซตะตะเกียกตะกายแม้จะนึกหงุดหงิดที่แขนของตนขยับได้ช้าเหลือเกิน ถึงจะยังอยู่ในน้ำแต่ก็รับรู้ได้ว่าทั้งคนที่ย้ายอยู่ในลู่วิ่งๆ ทางซ้ายและคนที่ย้ายอยู่ในลู่วัดไปต่างพากันแหงหน้าเขาไปแล้วพร้อมๆ กัน

"โอ้เว้ย!" โซตะว้ายซ้ำลงเรื่อยๆ อยู่คนเดียวราวกับว่ากำลังถูกผีอำ เขาส่งเสียงร้องพร้อมออกแรงถีบขาเพื่อขจัดอาการผีอำนั้นออกไป

"ว้าว!"

ขาขวาของเขาถีบขึ้นจากเบาะโซฟา

แรงกระชากนี้ทำให้โซตะตื่นขึ้น ดูเหมือนเขาจะเผลอหลับบนโซฟาดังแต่เมื่อไรไม่รู้

โซตะลุกขึ้นนั่ง ความตื่นเต้นจากในฝันยังคงมีอยู่ หัวใจของเขาจึงเต้นตึกๆ เสียงดังลั่นไปทั่วร่าง เขาเพิ่งตื่นเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน แต่พอ

ออกจากห้องนอนมาที่ห้องนั่งเล่นและทันทีที่เอนตัวนอนลงบนโซฟา ก็หลับไปอีกครั้ง

โทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้กำลังฉายภาพข่าวเด็กประณมน้ำตายในทะเล พอเช้าช่วงปิดเทอมฤดูร้อนจะเห็นข่าวอุบัติเหตุทางน้ำติดๆ กัน ทุกวันเป็นประจำทุกปี

โชตะนึกถึงเหตุการณ์ตอนช่วงปิดเทอมฤดูร้อนเมื่อสามปีที่แล้ว ขึ้นมา ตอนนั้นเขาไปเล่นที่แม่น้ำกับเพื่อนๆ ชมรมว่ายน้ำของโรงเรียนมัธยมต้นและได้ช่วยชีวิตเด็กประณมที่กำลังจมน้ำเอาไว้ ถ้าจำไม่ผิด เด็กคนนั้นน่าจะอยู่ชั้นประถมปีที่สอง จังหวะที่พี่ชายซึ่งอยู่ชั้นประถมปีที่หกของเด็กชายคนนั้นที่มาด้วยกันคลาดสายตาไป เด็กชายก็เหยียบหินกันแม่น้ำแล้วลื่นล้มลงจนถูกน้ำซัดไป

ตอนนั้นโชตะบังเอิญเห็นเด็กชายถูกน้ำซัดมาพอดีจึงเข้าไปช่วยไว้ได้ทัน ซึ่งเหตุผลที่โชตะไปอยู่ตรงนั้นได้เป็นเพราะลูกบอลอัลดัมที่เพื่อนโยนมาดันผิดทิศไปมากจนร่วงลงไปในแม่น้ำ เขาเลยต้องไปเก็บลูกบอลนั้น หากไม่มีเรื่องบังเอิญแบบนี้เกิดขึ้นเหตุการณ์นั้นอาจกลายเป็นอุบัติเหตุแบบเดียวกับในข่าวที่เห็นตอนนี้

พี่ชายที่อยู่ชั้นประถมปีที่หกของเด็กคนนั้นกล่าวขอบคุณโชตะอยู่หลายต่อหลายครั้ง แต่จากมุมมองของโชตะเองแล้ว เขาก็แค่เห็นเด็กถูกน้ำซัดมาตรงที่อยู่พอดีจึงช่วยเอาไว้ หากเด็กถูกน้ำซัดไปในตำแหน่งที่ห่างออกไป ถ้ามัวจะกลัวกระโดดลงน้ำไปช่วยหรือไม่...เขาก็ชนลูกขึ้นมาเหมือนกัน

โชตะปรับลมหายใจให้จังหวะมันคงขึ้นแล้วเอื้อมมือไปหยิบรีโมตโทรทัศน์ที่วางอยู่บนโต๊ะหน้าโซฟาขึ้นมา จากนั้นก็กดเปลี่ยนช่อง

"พายุได้ฝนหมายเลขสี่ซึ่งมีกำลังรุนแรงก่อตัวขึ้นเหนือทะเลตอนใต้ของโอกินาวะและเคลื่อนตัวไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ ค่อยๆ มุ่งหน้า

ไปทางใต้หัวอย่างช้าๆ ด้วยความเร็วสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง และคาดว่า
ต่อจากนี้จะเคลื่อนตัวไปทาง..."

ข่าวพยากรณ์อากาศไม่มีทางทำให้โชตะสนใจได้ เขาเปลี่ยนช่อง
ไปเรื่อยๆ

รายการโทรทัศน์ช่วงเช้าวันธรรมดาล้วนเหมือนกันทุกช่อง มีแต่
รายการจำพวกสำรวจแพ้น้ของแม่บ้านที่เดินอยู่บนถนน พาชมร้าน
ของหวานในย่านเก่า ข่าวอุบัติเหตุ และรายการที่เหล่าผู้เชี่ยวชาญ
หยิบประเด็นเล็กๆ น้อยๆ ขึ้นมาวิจารณ์ไม่หยุดปาก

"ไม่มีรายการสนุกๆ บ้างเลยหรอเนี่ย..." โชตะเอ่ยพลางถอนหายใจ
ด้วยความผิดหวัง แต่เขาก็ไม่ยอมแพ้ ยังคงกดเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ จน
วนกลับมาช่องเดิมรอบที่สองแล้ว

เสื้อยืดของเขาชุ่มเหงื่อเพราะนอนอยู่บนโซฟาเบาะหนัง พอเด็กหนุ่ม
หันไปมองนาฬิกาก็พบว่าเป็นเวลาสิบเอ็ดโมงแล้ว

"มิน่าล่ะถึงร้อนแบบนี้"

พอพูดจบโชตะก็วางรีโมตโทรทัศน์ลงบนโต๊ะหน้าโซฟาแล้วลุกขึ้น
อาจเป็นเพราะเขานอนอยู่นาน พอลุกขึ้นเลยเกิดอาการตาลายขึ้นมา
โชตะเดินเซเซไปหยิบรีโมตเครื่องปรับอากาศที่ติดอยู่ข้างผนังมา
แล้วกดปรับอุณหภูมิลงสามองศาเซลเซียส

ปิ๊บ! เสียงสั่งเคราะห้ดังขึ้น เครื่องปรับอากาศเริ่มทำงานพร้อม
ส่งเสียงออกมา

โชตะนอนลงบนโซฟาอีกครั้ง เขามองไปยังโทรทัศน์มือถือที่วาง
อยู่ข้างรีโมตโทรทัศน์ ในจอโทรทัศน์ยังคงฉายรายการสำรวจแพ้น้
ไม่เปลี่ยน

"เฮ้อ..." เด็กหนุ่มถอนหายใจ

เขามองหา 'แรงผลักดัน' มาสักพักหนึ่งแล้ว...หมายถึง 'แรงผลักดัน

ที่จะช่วยให้เริ่มอ่านหนังสือเรียน' โชตะกำลังหา 'บางสิ่ง' ที่จะช่วยให้ทำใจยอมรับได้ว่า 'ไว้ทำสิ่งนี้เสร็จแล้วจะได้เริ่มอ่านหนังสือเรียน' แต่นี่ใกล้เที่ยงวันแล้ว เด็กหนุ่มก็ยังไม่เจอ 'บางสิ่ง' ที่เหมาะสมนั้นอยู่ดี

โชตะเลิกคาดหวังกับรายการโทรทัศน์แล้ว เด็กหนุ่มเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ตรงหน้าขึ้นมา ทั้งๆ ที่เขาเดินสะลึมสะลือจากห้องนอนลงมาที่ห้องนั่งเล่นทันทีหลังตื่น แต่กลับยังมีโทรศัพท์มือถือวางอยู่ตรงหน้าในตำแหน่งที่เอื้อมถึงได้ นี่แปลว่าเขาหยิบมันติดมือมาด้วยโดยไม่รู้ตัว

มีข้อความใหม่ส่งมาทางไลน์หนึ่งข้อความ น่าจะเป็นเพราะปิดเทอมฤดูร้อนคือช่วงที่เด็กมัธยมปลายปีที่ต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย พวกเขาจึงมีข้อความที่คุยเรื่องไร้สาระกันน้อยลงและเริ่มมีบรรยากาศของการอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยแผ่ออกมาจากคนรอบตัวอย่างบอกไม่ถูก

โชตะเปิดดูข้อความที่ยังไม่ได้อ่าน มันเป็นข้อความที่ส่งมาจากอิเคดะ มิซุซุ ประธานชมรมเขียนพู่กันผู้ซึ่งรูปลักษณะภายนอกงดงามจนเป็นที่เลื่องลือไปถึงโรงเรียนมัธยมปลายแห่งอื่นที่อยู่ใกล้เคียง

เมื่อสองปีก่อนทันทีที่โชตะสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายแห่งนี้ได้ และได้ยินมาว่ามิซุซุเจ้าของตำแหน่ง 'ดาวโรงเรียนมัธยมต้นโอโตะนาชิ' ก็เข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมปลายแห่งเดียวกันนี้ พวกเขาเพื่อนร่วมห้องที่เพิ่งกลายมาเป็นเพื่อนกันยังคงชวนเขาเดินไปที่ห้องสองเพื่อแอบดูมิซุซุ

และก็จริงที่ว่ามิซุซุที่เห็นในตอนนั้นน่ารักมากเสียจนโชตะถึงกับตกตะลึง

หลังจากโชตะยื่นใบสมัครเข้าชมรมที่ห้องชมรมเขียนพู่กันและได้พบกับมิซุซุซึ่งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว เขาก็ได้วาดภาพชีวิตแสนหวานในรั้วโรงเรียนมัธยมปลายขึ้นมา ทว่าพอเข้ามาอยู่ชมรมเดียวกันจริงๆ กลับ

พบว่าเธอจริงจังกกับการเขียนพู่กันมากเสียจนไม่มีช่องว่างให้เขาฉกฉวยโอกาสได้ มิซุซุเข้มงวดทั้งกับตัวเองและผู้อื่น ไม่ยอมผ่อนปรนเลยสักเรื่อง และไม่เป็นเหมือนที่เด็กสาวผู้น่ารักทั่วไปมักเป็นเลยสักนิด ยกตัวอย่างเช่นไม่รู้จักการทากิริยาท่าทางแบบที่เด็กผู้ชายชอบหรือไม่ได้มีความเป็นผู้หญิงท่วมท้น และไม่ว่าเธออยู่กับรุ่นพี่หรือรุ่นน้อง กับผู้ชายหรือผู้หญิง เธอก็แสดงออกแบบเดียวกันต่อทุกคน

สรุปคือพอโซตะรู้ว่ามิซุซุมีนิสัยเข้มงวดต่อตัวเองและเป็นคนเข้าถึงได้ยากยิ่งก็รู้สึกว่าเป็นคนแบบที่เขาไม่ถนัดรับมือด้วยนัก จนถึงตอนนี้ก็ผ่านมากกว่าสองปีแล้ว แม้พวกเพื่อนผู้ชายรอบตัวจะอิจฉาที่โซตะได้อยู่ชมรมเดียวกับเธอ แต่เรื่องพวกนี้ถ้าไม่ใช่สมาชิกชมรมคงไม่มีทางเข้าใจ

'ใกล้จะถึงช่วงเข้าค่ายฤดูร้อนแล้วล่ะ'

ข้อความจากมิซุซุจั่วหัวขึ้นมาเช่นนี้ เธอส่งข้อความมาเพื่อชวนให้เข้าร่วมกิจกรรมของชมรม เพียงแค่อ่านข้อความจากมิซุซุ โซตะก็ล้มผัสได้ถึงความแน่วแน่ของอีกฝ่าย ช่างสมกับเป็นมิซุซุผู้มีความรับผิดชอบสูง นอกจากนั้นยังมีข้อความลงท้ายไว้ด้วยว่า

'อีกเรื่องหนึ่งช่วงปิดเทอมฤดูร้อนก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่ปกติเวลาแสดงเขียนพู่กันจะต้องสวมชุดฮากามะ อย่าทำผมสั้นล่ะ'*

มิซุซุเขียนเตือนอย่างจู้จี้เหมือนครูแนะแนวไม่มีผิด โซตะจับเส้นผมสีทองที่ไปย้อมมาได้สักพักแล้ว

* ฮากามะ เป็นกางเกงที่สวมทับกิโมโน ชาวญี่ปุ่นมักสวมใส่เพื่อความสะดวกเวลาทำกิจกรรมต่างๆ

เขาไม่นึกอยากเข้าร่วมกิจกรรมชมรมเลยสักนิด

หลังขึ้นชั้นมัธยมปลายโชตะก็เลิกว่ายน้ำแล้วหันมาเข้าชมรมเขียน
พู่กันแทน ทั้งที่สมัยมัธยมต้นเขาเคยได้ถึงที่สองในการแข่งขันระดับ
จังหวัด เรื่องนี้ทำเอาเพื่อนๆ ของโชตะต่างพากันตกใจ

'เพราะอะไรเนี่ย!'

'พรสวรรค์ระดับแกล้งแข่งระดับประเทศได้เลยแท้ๆ..'

การที่โชตะทิ้งพรสวรรค์ของตัวเองไปนั้นทำให้เพื่อนๆ ในชมรม
ว่ายน้ำของโรงเรียนมัธยมต้นมัตสึคาโตะยิ่งกว่าโมโห ก่อนจะกลายเป็น
รู้สึกเอือมระอา แต่โชตะตอบกลับพวกเขาไปด้วยที่ทำไมค่อยใส่ใจนัก

'ฉันว่ายน้ำมาตลอดสามปีที่อยู่ ม.ต้น แต่ยังไม่ถึงสถิติระดับ
ประเทศของเด็กผู้ชายประถมด้วยซ้ำ เรียกว่ามีพรสวรรค์ที่เหน็ดเหนื่อย'
โชตะอธิบายเหตุผลที่ทำให้ไม่คิดว่าตัวเองมีพรสวรรค์

คนรอบตัวต่างมองว่าการที่โชตะได้ถึงอันดับสองในการแข่งขัน
ระดับจังหวัดทั้งที่ซ้อมน้อยมากจะต้องเรียกว่าเป็นคนมีพรสวรรค์อย่าง
แน่นอน แต่โชตะกลับเลิกว่ายน้ำเสียง่ายๆ แล้วไปเข้าชมรมเขียนพู่กันแทน
แม้จะจริงที่ว่าเมื่อเทียบกับคนทั่วไปแล้วลายมือของโชตะถือได้ว่า
สวยงาม แต่เรื่องการเขียนพู่กันก็ยังมีคนที่เก่งกว่าโชตะอีกมากมายจน
นับไม่หวาดไม่ไหว พวกเพื่อนๆ ของโชตะจึงไม่เข้าใจที่เขาตัดสินใจแบบนี้

เพื่อนสมัยมัธยมต้นไม่เคยรู้ว่าโชตะไม่ได้ว่ายน้ำเพียงอย่างเดียว
แต่ยังเรียนเขียนพู่กันมาตั้งแต่สมัยประถมตามคำแนะนำของพ่ออีกด้วย
นอกจากนั้นสมัยประถมโชตะก็เคยได้รับรางวัลจากการประกวดเขียน
พู่กันอยู่ครั้งหนึ่ง ซึ่งผลงานของเขาได้รับคัดเลือกจากบรรดาผลงานของ
เด็กประถมในจังหวัดให้ไปจัดแสดงในนิทรรศการเขียนพู่กัน แต่เขาก็หยุด
ไปเรียนเขียนพู่กันตอนขึ้นชั้นมัธยมต้นปีหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้สำหรับตัวโชตะเองแล้วการที่เขาไม่เข้าชมรมว่ายน้ำ แต่

เลือกเข้าชมรมเขียนพู่กันแทนจึงไม่ใช่เรื่องข้ามชั้นขนาดนั้น ทว่าสิ่งที่เขามองผิดไปก็คือชมรมเขียนพู่กันของโรงเรียนมัธยมปลายอาคัตสึกิที่สังกัดอยู่นั้นทำกิจกรรมกันโหดเอากการ ปิดเทอมฤดูร้อนก็ต้องเข้าค่ายชมรมด้วย และในงานนิทรรศการโรงเรียนช่วงฤดูใบไม้ร่วงของทุกปีชมรมเขียนพู่กันก็จะจัดการแสดงผลงานชิ้นใหญ่หนึ่งชิ้นให้เข้ากับเสียงดนตรีซึ่งวารสารของอำเภอก็จะเขียนบทความแนะนำการแสดงผลนี้พร้อมลงรูปถ่ายทุกปีด้วย ทำให้ต้องมีการเก็บตัวเพื่อฝึกซ้อมการแสดงที่ว่าเป็นในค่ายชมรมตอนปิดเทอมฤดูร้อน

โชตะเกลียดการฝึกซ้อมในทุกๆ เรื่อง

เขาจะอ้างเหตุผลต่างๆ นานาและไม่เคยเข้าร่วมค่ายชมรม รวมถึงการแสดงที่ว่างตลอดสองปีที่ผ่านมา ประธานชมรมปีก่อนๆ หยวนให้เขามาตลอด เหตุผลข้อหนึ่งเป็นเพราะโชตะเป็นสมาชิกชายเพียงคนเดียวในชมรม จะให้เตรียมห้องนอนสำหรับผู้ชายเพียงคนเดียวในค่ายสามวันสองคืนก็ไม่ได้ จึงกล่าวได้ว่าทางชมรมเองก็ยินดีให้โชตะไม่มาเข้าค่าย แต่ปีนี้สมาชิกนักเรียนชายชั้นมัธยมปลายปีที่หนึ่งเข้ามาใหม่ได้ยินมาว่าหมอนั้นจะเข้าค่ายด้วย มิซุซุซึ่งเป็นประธานชมรมจึงออกคำสั่งไม่หยุดว่าให้เขาไปเข้าค่ายชมรมด้วย จะได้ไม่มีผู้ชายแค่คนเดียว

'ลุงฝั่งแม่ฉันน่าจะอยู่ได้อีกไม่นานนะ ถ้าไม่ได้เจอหน้ากันตอนปิดเทอมฤดูร้อนปีนี้ก็อาจไม่ได้เจอกันอีกแล้ว ครอบครัวฉันเลยจะไปบ้านเกิดแม่กันช่วงนั้นพอดี ขอโทษที่'

โชตะสร้างญาติในจินตนาการคนที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้เพื่อตอบมิซุซุกลับไป

"เฮ้อ ยุ่งยากชะมัด..." โชตะโยนโทรศัพท์มือถือไว้ข้างหน้าพลา

ถอนหายใจเฮือกใหญ่ "จะว่าไป..."

เขาเอื้อมมือไปหยิบรีโมตขึ้นมาอีกครั้ง จากนั้นก็กดเปลี่ยนอินพุต เพราะนี่ขึ้นได้ว่าเมื่อวานนี่ซินอิจ็พของเขายกไว้ว่าจะดูหนัง

"พ่อดูหนังเรื่องอะไรนะ เดี่ยวดูเรื่องนั้นจบค่อยอ่านหนังสือแล้วกัน..."

เครื่องเล่นบลูเรย์ต้องใช้เวลาเล็กน้อยกว่าจะเริ่มทำงาน มีเสียงเครื่องปรับอากาศดังไปทั่วห้องและเสียงจ๊กจั่นดังมาจากนอกหน้าต่าง อากาศข้างนอกต้องร้อนเป็นไฟแน่

เมื่อเครื่องเล่นบลูเรย์เริ่มทำงานโซตะจึงกดปุ่มเล่นทันที แต่พอได้เห็นหน้าเมนูเขาก็ต้องผิดหวังอย่างรุนแรง

"ไม่จริงน่า!"

หนังเรื่องที่ว่าก็คือ 'เลดี้เบิร์ด' ซึ่งเป็นเรื่องโปรดของพ่อนั่นเอง

"ดูอีกแล้วหรอเนี่ย" โซตะส่งเสียงคร่ำครวญ เขาเอาแต่นึกว่าพ่อคงจะดูหนังที่เช่ามาจากร้านหนังสือสถานีรถไฟตอนเขากลับจากงาน แต่ดันเป็นแผ่นบลูเรย์ที่ซื้อเก็บไว้แทนเสียได้

แน่นอนว่าโซตะเองก็เคยดูหนังเรื่องนี้พร้อมกับพ่อแล้ว และไม่ใช่ว่ารอบสองรอบด้วย เขาเคยดูมันเป็นเพื่อนพ่อหลายต่อหลายรอบแล้ว ตอนที่พ่อเมา

หนังเรื่องนี้ไม่ได้มีฉากบู๊ดุเดือดและไม่ใช่ว่าแนวสืบสวนสอบสวนที่วางปมไว้อย่างแยบคาย แต่เป็นเรื่องราวสุดแสนธรรมดาเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่มีอยู่ดาษดื่น แน่แน่นอนว่าตอนจบน่าประทับใจอยู่บ้างก็จริง แต่ว่ามันตามตรงโซตะสงสัยเสียเหลือเกินว่าหนังเรื่องนี้สนุกตรงไหนพ่อของเขาถึงได้ซื้อแผ่นบลูเรย์มาเก็บไว้และดูซ้ำหลายต่อหลายรอบ

'หนังเรื่องนี้สนุกตรงไหนหรอ' โซตะเคยถามพ่อเพราะอดใจไม่ไหว 'หืม? แกยังไม่เข้าใจหรอก ความดีงามของหนังที่ถ่ายทอดความ

เป็นมนุษย์อันซับซ้อนแบบนี้ต้องเป็นผู้ใหญ่ถึงจะเข้าใจ'

พอตอบเขากลับมามากล้ายว่าจะล้อเลียนกัน

ปฏิเสธไม่ได้ว่าสำหรับโศตระแล้วหากหนึ่งไม่ได้มีองค์ประกอบ จำพวกฉากบู๊ลึกลับ การใช้คอมพิวเตอร์กราฟิกสุดล้ำ มีเวทมนตร์และการต่อสู้เยอะๆ หรือเป็นเรื่องสืบสวนสอบสวนที่ชวนลุ้นจนมือชุ่มเหงื่อเขาก็จะได้แต่สรุปอย่างสั้นๆ ว่าน่าเบื่อ

'อีกอย่าง...พอเองก็อยากลองไปดื่มในบาร์ที่มีบรรยากาศแบบนี้เหมือนกัน' พอกกล่าวเสริม

จริงอยู่ว่าบาร์ในเรื่องมีบรรยากาศที่ดี หรืออาจถึงขั้นเรียกได้ว่านี่คือข้อดี 'เพียงข้อเดียว' ของเรื่อง แต่นั่นก็น่าจะเป็นเพราะว่าหนึ่งเรื่องนี้ 'ไม่ได้มีจุดเด่นอื่นๆ' ที่โศตระถูกใจ ทำให้ความสวยงามของบาร์แห่งนี้ยิ่งโดดเด่นขึ้นมาก็เป็นไปได้

'เลดี้เบร็ด' ซึ่งถูกใช้เป็นชื่อหนึ่งก็คือชื่อบาร์ในเรื่องนั่นเอง บาร์แห่งนี้ปรากฏเป็นฉากในหนังอยู่หลายครั้ง

ภายในบาร์มีบรรยากาศคล้ายกับห้องสมุดหรือห้องทำงาน บนชั้นวางของซึ่งตั้งอยู่ริมผนังด้านหนึ่งของบาร์เต็มไปด้วยหนังสือ ไม่ใช่ขวดเหล้า บางทีคอนเซ็ปต์ของบาร์แห่งนี้อาจจะ เป็น 'ดื่มเหล้าในห้องทำงาน' มันคงจะเป็นบาร์ที่ตั้งใจทำให้เกิดความรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าของคฤหาสน์ที่กำลังผลิตเพลินกับเหล้าอยู่ในห้องทำงานตัวเอง แม้กระทั่งพวกข้าวของอย่างโต๊ะ เก้าอี้ โคมไฟก็ยิ่งให้บรรยากาศแบบห้องทำงานในคฤหาสน์ของขุนนางชาวตะวันตกสมัยก่อน แถมด้านในบาร์ยังมีเตาผิงตั้งอยู่อีกด้วย

ฉากเปิดเรื่องน่าประทับใจ เมื่อเสียงดนตรีดังขึ้นก็เป็นภาพซูมไปที่เปลวไฟจากไฟแช็ก เมื่อกล้องถอยห่างออกไปก็เห็นภาพลูกค้าสวมหมวกกำลังจะจุดซิการ์ จากนั้นกล้องจึงแพนไปทางลูกค้าที่นั่งอ่าน

หนังสืออยู่บนโซฟาหนังขนาดใหญ่สำหรับนั่งคนเดียวพร้อมถ้อยคำแบบเสียงๆ ไว้ในมือ พอลถอยไปอีกครั้งก็เป็นฉากที่คนสามคนกำลังพูดคุยและหัวเราะกันอยู่รอบโต๊ะตัวหนึ่ง จากนั้นก็ลุกเข้าไปใกล้สาวสวยซึ่งอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์ชื่อของนักแสดงหญิงคนนี้คือไอซิดอร์ โนโซมิ เธอกำลังใส่ปลายนิ้วลูบดอกไม้สีขาวในกระถางบนเคาน์เตอร์พลางเอ่ยว่า "ขอเลดี้เบิร์ด"

แล้วพลก้ก็ตัดไปที่บริเวณมือของบาร์เทนเดอร์ที่กำลังชงค็อกเทลอย่างคล่องแคล่ว ระหว่างนี้ก็จะมีรายชื่อนักแสดง ชื่อผู้ประพันธ์ต้นฉบับ ชื่อผู้กำกับ และชื่อทีมงานคนอื่นๆ ที่เขียนด้วยแนวนอนปรากฏขึ้นบนหน้าจอเรื่อยๆ

พอบาร์เทนเดอร์ชงค็อกเทลเสร็จ ฉากก็เปลี่ยนเป็นภาพที่ถ่ายลงมาจากเหนือเคาน์เตอร์ มีกระดาดรองแก้วกับมือที่ดูคุ้นตาเลื่อนลงมา จากด้านบนของหน้าจอมาหยุดอยู่ตรงเคาน์เตอร์อย่างเหมาะสม บนกระดาดรองแก้วพิมพ์โลโก้ 'เลดี้เบิร์ด' เอาไว้ แล้วพลก้ก็ลุกเข้าไปที่โลโก้ ซึ่งนั่นก็คือชื่อหนังเรื่องนี้ เมื่อเสียงดนตรีเบาลงค็อกเทลที่ชงเสร็จแล้วก็ถูกวางลงบนกระดาดรองแก้ว จากนั้นพลก้ก็ตัดภาพไปที่นักแสดงหญิงหยิบค็อกเทลขึ้นมาดื่มอีกหนึ่ง ก่อนจะทอดสายตามองออกไปไกลๆ พร้อมเอ่ยว่า "ช่วงนี้คาซุยะกำลังเดินทางไปไหนนะ"

ทันใดนั้นฉากก็ตัดไปยังตัวเอกที่ชื่อคาซุยะซึ่งอยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง เขาสะพายเป้ไว้บนหลัง มือข้างหนึ่งถือแผนที่ กำลังหาบ้านหลังหนึ่งอยู่ แล้วหนังก็เริ่มต้นขึ้น

บรรยากาศของบาร์กับเสียงดนตรีในฉากเปิดเข้ากันได้ดี จึงทำให้หนังเรื่องนี้ดูเท่

'นี่เป็นฉากที่เซตขึ้นมาใหม่ ไม่ใช่ร้านจริงๆ ลักหน่อย'

พอโตะตะพูดแบบนี้ พลก็ตอบว่า 'ก็คงใช่' จากนั้นก็หัวเราะ

โชตะดูถึงแค่จากเปิดเรื่องแล้วกดปุ่มหยุดเพื่อไม่ให้หนังเล่นต่อ
"ช่วยไม่ได้ อ่านหนังสือก็ได้"

พอพูดจบโชตะก็หยิบโทรศัพท์มือถือแล้วลุกขึ้นจากโซฟา แต่พอลุกขึ้นยืนก็เกิดอาการตาลายอีกครั้ง ไม่รู้ว่าเป็นผลมาจากการนอนดึกหรือเพราะยังไม่ได้กินมื้อเช้า หรือบางทีอาจแค่เพราะเขาอยู่ในท่านอนเฉยๆ มาตลอด

โชตะก้าวเท้าที่หนักอึ้งเดินขึ้นไปยังชั้นสองแล้วเข้าไปในห้องของตัวเอง ทั้งที่จำไม่ได้ว่าเคยทำห้องรก แต่กลับพบว่าข้าวของถูกวางไว้อย่างระเกะระกะ

สิ่งที่เบียดเบียนมีเพียงบนชั้นหนังสือซึ่งมีโล่และถ้วยรางวัลที่เคยได้จากการแข่งขันว่ายน้ำสมัยมัธยมต้นวางเรียงอยู่นอกจากตรงนั้นแล้วเรียกว่าละเทะทั้งห้องเลยก็ว่าได้ โชตะหดหู่มากกับสภาพอันน่าเวทนาของห้อง และไม่ใช่แค่ในห้องเท่านั้น แต่บนโต๊ะเองก็รกเสียจนเขาไม่มีกะจิตกะใจจะอ่านหนังสือ

เด็กหนุ่มลืมหูลืมตาตื่นแต่เพียงเพื่อหนีจากความจริงไปก่อน แล้วในระหว่างที่นอนคร่ำอยู่นั้นเองเขาก็ซึ้นตามองขึ้นด้านบน ก่อนจะเหลือบไปเห็นกระดาศเขียนพู่กันที่อยู่ในกรอบรูป บนนั้นมีตัวอักษรพู่กันเขียนเอาไว้ว่า

ก้าวหน้าทุกวัน

มันคือผลงานที่ได้รับรางวัลสมัยอยู่ชั้นประถมปีที่หก โชตะวางมันประดับไว้ในห้องเพื่อให้กำลังใจตัวเองให้ค่อยๆ เดินหน้าไปสู่เป้าหมาย มันเป็นคำที่มีความหมายที่ดี แต่กลับไม่ได้มีพลังช่วยกระตุ้นเขาในตอนนี้ได้

"ไม่ไหว ไม่มีไฟเลยสักนิด..."

ทันทีที่เขาพูดออกมาโทรศัพท์มือถือก็สั่น โชตะเดาถูกกว่าเป็นข้อความที่ส่งมาจากคันตะ นางิสะ แฟนสาวของเขา

'โชตัง...ทำไมไม่มาเรียนพิเศษล่ะ ไม่สบายหรือเปล่า'

นางิสะเรียกเขาว่า 'โชตัง'

ตอนแรกโชตะก็ไม่ชอบใจเท่าไรนัก แต่ไปๆ มาๆ ก็ชินไปเอง

ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนนี้โชตะสมัครเรียนคอร์สซัมเมอร์ของโรงเรียนกวดวิชาที่นางิสะเรียนอยู่ แต่เขาไปเรียนแค่วันแรกวันเดียว แล้วตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้ไปอีกเลย

'โทษที่ไว้ขอยืมสมุดหน่อยนะ ฉันทสบายดี ไม่ต้องเป็นห่วง'

โชตะไม่มีอารมณ์จะอธิบายเหตุผลอย่างละเอียดจึงตอบกลับไปเพียงสั้นๆ จากนั้นนางิสะก็ส่งรูปถ่ายกระดานที่ครูเขียนมาให้ทันที แม้ไม่รู้ว่าจะได้ดูอีกหรือเปล่าแต่โชตะก็กดเซฟรูปเก็บไว้ก่อน

'โชตัง พวunganี้จะมาเรียนไซ่ใหม่ ทุกคนเป็นห่วงนายนะ'

นางิสะส่งรูปของเพื่อนๆ ที่เรียนอยู่ห้องเดียวกันในโรงเรียนกวดวิชามาให้ด้วย โชตะพ่นลมหายใจยาวเพื่อระบายความโมโหที่พลุ่งพล่านขึ้นมาพลาถส่งเสียงครวญคราง "ไอ้ย ไม่ไหวแล้ว"

โชตะขยับนิ้วอย่างรุนแรงเพื่อพิมพ์ตอบสั้นๆ กลับไป

'คงไม่ไป'

หลังกดส่งข้อความแล้วโชตะก็โยนโทรศัพท์มือถือไปไว้บนเตียง แล้วเขาก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์สั่นทันที

"เฮ้อ" โชตะถอนหายใจพลางหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอีกครั้ง

'ทำไมล่ะ'

ดูเหมือนนางิสะคงจะรู้สึกรู้สีกว่าเป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องคอยดูแลโชตะ เนื่องจากเป็นคนชวนให้เขาไปเรียนที่โรงเรียนกวดวิชาแห่งนี้ด้วยกัน

'เธออุตส่าห์แนะนำให้ก็จริง แต่ฉันคงไม่ค่อยเหมาะกับโรงเรียนนี้มั้ง'

เขาพิมพ์ตอบกลับไปเพียงเท่านั้น หลังกดส่งแล้วก็โยนโทรศัพท์ไว้บนเตียงอีกครั้ง โชตะได้ยินเสียงโทรศัพท์สั่นทันทีเหมือนเดิม แต่เขาไม่มีอารมณ์จะดูข้อความแล้ว คราวนี้จึงปล่อยผ่านไป

"อะไรๆ ก็ไม่ราบรื่นสักอย่างเลยแฮะ"

โชตะขยี้ศีรษะแรงๆ เพื่อระบายความหงุดหงิด

เขาเป็นแฟนกับนางิสะได้เจ็ดเดือนแล้ว สมัยก่อนจะคบเป็นแฟนพวกเขาก็สนิทกันดีอยู่แล้ว แต่ช่วงก่อนวันคริสต์มาสระหว่างที่กำลังคุยเรื่องไว้สละกันไปตามปกติ ตอนนั้นต่างฝ่ายต่างบอกว่าตัวเองไม่มีใครที่จะอยู่ด้วยในวันคริสต์มาส ดังนั้นเลยคุยกันว่า 'ฉันเป็นแฟนกันเลยไหม'

พวกเขาก็เริ่มเป็นแฟนกันด้วยเหตุนี้ ถึงตอนนี้โชตะก็จำไม่ได้แล้วว่าใครเป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อน

เวลาอยู่กับนางิสะ โชตะไม่เคยขาดรอยยิ้ม เธอทำให้เขารู้สึกสดใส

อยู่เสมอ แต่ความสดใสของเธอกลับไม่ได้มีให้เขาเพียงคนเดียว

นางิสะทำตัวสดใสกับทุกคนในแบบเดียวกัน นี่คือนิสัยของเธอ เวลาที่ความสดใสนี้ส่งไปให้คนอื่นที่ไม่ใช่ตัวเธอเอง โชตะจะไม่ชอบใจ หรือที่เรียกว่า 'หึง' นั่นเอง ซึ่งทุกครั้งที่เกิดความรู้สึกนี้ขึ้นมาแรกๆ เขาก็โทษว่าตัวเองเป็นผู้ชายใจแคบเกินไปและพยายามจะก้าวข้ามไปให้ได้ แต่ตอนนี้โชตะกลับคิดว่านางิสะไม่พยายามเข้าใจความรู้สึกของเขาเลย และโทษว่าเป็นความผิดของเธอ

โรงเรียนกวดวิชาที่โชตะไปเรียนตามคำชวนของนางิสะเป็นโรงเรียนที่เธอเรียนอยู่ตั้งแต่สมัยมัธยมต้น และมีเพื่อนร่วมรุ่นสมัยมัธยมต้นของนางิสะเรียนอยู่หลายคน กลายเป็นว่าทุกคนที่โชตะเพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรกคือเพื่อนที่นางิสะสนิทสนม

'โชตัง ถ้าอยากเข้ามหาวิทยาลัย K. ลองมาเรียนที่โรงเรียนกวดวิชาของฉันดูไหม ถ้าเรากวดวิชาที่เดียวกัน เราก็จะได้อยู่ด้วยกันนานขึ้นและได้เรียนหนังสือด้วยกันด้วยจริงไหม'

คำชวนของนางิสะทำให้โชตะจินตนาการถึงปิดเทอมฤดูร้อนอันแสนหวาน แต่พอได้ไปเรียนกวดวิชาที่เดียวกับเธอวันแรก ความฝันจางๆ นั้นก็ป็นอันพังทลายลงและทำให้เขาเปลี่ยนไปทำตัวแข็งกร้าวขึ้น

นางิสะพูดคุยอย่างสนุกสนานเฮฮาไปกับกลุ่มคนที่โชตะไม่รู้จัก ทั้งยังยิ้มแย้มพร้อมเผยสีหน้าท่าทางที่โชตะไม่เคยเห็นมาก่อนให้เพื่อนๆ ที่คบหากันมาตั้งแต่สมัยมัธยมต้นได้เห็น และโดยเฉพาะเมื่อห้องของนางิสะที่โชตะไปร่วมเรียนด้วยนั้นเหมือนจะเป็นห้องพิเศษสำหรับคนซึ่งหวังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่เข้าได้ยาก ทำให้มีนักเรียนน้อย เมื่อนับรวมโชตะเข้าไปด้วยแล้วก็แปดคนพอดี แม้แต่ละคนจะมาจากโรงเรียนมัธยมปลายคนละแห่งกัน แต่คงเพราะเรียนกวดวิชาด้วยกันมานานพวกเขาก็สนิทกันมาก ทำให้โชตะเข้ากลุ่มด้วยไม่ได้ เขาก็เกิด

อคติ

แน่นอนว่านางิสะพยายามดึงโชตะมาร่วมกลุ่มและคอยชักชวนเขาด้วยหลายๆ วิธี แต่ในเมื่อเขามีอคติไปแล้วก็ยากที่จะลบอคตินั้นออกไประหว่างที่สถานการณ์ดำเนินไปเช่นนี้เพื่อนผู้หญิงสมัยมัธยมต้นของนางิสะคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้นว่า 'ซากุระยามะคุณนี้เป็นคนไม่พูดไม่จา ดูเป็นคนแข็งๆ เนอะ'

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาโชตะก็เริ่มรู้สึกไม่อยากเปลี่ยนบุคลิกที่ว่าเป็นนางิสะสัมผัสได้ว่าโชตะมีท่าทางต่างไปจากปกติจึงเป็นห่วงเขา เธออาศัยจังหวะเข้ามาใกล้ๆ และกระซิบถามว่า 'โชตะเป็นอะไรหรอ ไม่สบายหรือเปล่า'

'เปล่า ไม่เป็นไร' โชตะส่ายหน้าปฏิเสธ

แต่นางิสะยังคงไม่เลิกเป็นห่วง เธอถามต่อว่า 'โมโหอะไรหรือเปล่า ไม่ชอบใจอะไรหรอ'

แน่นอนหากเขาตอบกลับไปว่าโมโห ไม่ชอบใจทุกอย่างนั่นแหละ นั่นก็เท่ากับเป็นการป่าวประกาศว่าเขาเป็นคนใจแคบ โชตะจึงพูดอย่างนั้นไม่ได้และได้แต่ตอบไปแค่ว่า

'ไม่ได้โมโหหรอ ก็ไม่เป็นไรเลย เปล่า...ฉันพูดจริงๆ เหมือนปกติแหละ ไม่มีอะไรหรอ'

แต่พอตอบไปแบบนั้นกลับยิ่งทำให้โชตะหงุดหงิดกว่าเดิม เพราะการที่เขาจำเป็นต้องตอบแบบนั้นออกไปทำให้กลับลำมาพูดว่า 'โมโห' หรือ 'ไม่พอใจ' ไม่ได้แล้ว และคนที่รู้เหตุผลแท้จริงว่าทำไมเขาถึงได้โมโหและหงุดหงิดอย่างรุนแรงตั้งแต่วันแรกคงมีแค่โชตะคนเดียวเท่านั้น

และเหตุผลก็คือไอ้คนที่ชื่อยามามุระ ฟุตะซึ่งเรียนอยู่ในห้องเดียวกัน

ยามามุระ ฟุตะจบจากโรงเรียนมัธยมต้นทาจิบานะเหนือ โรงเรียน

เดียวกับนางิสะ โชตะได้ยืนยันว่าทั้งคู่เคยทำงานกรรมกรนักเรียนด้วยกัน
 พูเตะตัวสูงกว่าโชตะราวสิบเซนติเมตร แต่ดูจากเสื้อเชิ้ตสีขาวแนบเนื้อ
 ที่อีกฝ่ายสวมก็เห็นได้ชัดว่าพิดกล้ำมาดี แถมตอนนี้ยังเรียนอยู่ที่โรงเรียน
 มัธยมปลายโคโจิซึ่งเป็นโรงเรียนอันดับหนึ่งของจังหวัดที่มุ่งเน้นให้นักเรียน
 สอบเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ จึงถือว่ายามามูระ พูเตะเป็นหนุ่มเนื้อหอมตาม
 สูตรสำเร็จ แถมยังดูใกล้ชิดสนิทสนมกับนางิสะมากกว่าคนอื่นๆ อีกด้วย
 'ฉันไม่เคยมองแกเป็นผู้หญิงเลย'

พูเตะพูดเช่นนั้นพลางตบศีรษะของนางิสะเบาๆ ท่าทางแบบนี้
 ดูอย่างไรก็เป็นหนึ่งในวิธีที่หนุ่มเนื้อหอมถูกเนื้อต้องตัวเด็กสาวที่ชอบ
 ทำให้โชตะไม่พอใจอย่างมาก

'หา?! ฉันเองก็มองนายเป็นเพื่อนสาวเหมือนกันนั่นแหละ'

คำพูดคำจาทันางิสะตอบกลับไปในนั้นก็ไม่ใช่บุคลิกของเธอในวัย
 มัธยมปลายปีที่สามที่โชตะรู้จัก มันคงเป็นบุคลิกจากช่วงมัธยมต้น

จากนั้นคนอื่นๆ ที่มองดูอยู่ก็พูดขึ้นว่า 'เริ่มอีกแล้ว' และพากัน
 หัวเราะ นั่นแปลว่าทั้งคู่เถียงกันแบบนี้ทั้งที่โรงเรียนและที่โรงเรียน
 กวดวิชามาแต่ไหนแต่ไร

โชตะรู้จักยามามูระ พูเตะคนนี้ดี แม้จะอยู่กันคนละโรงเรียนทั้งสมัย
 มัธยมต้นและมัธยมปลายก็ตาม

เป็นเพราะยามามูระ พูเตะคนนี้อยู่ในอำเภอดีด้วยกัน ตอนมัธยมต้น
 โชตะจึงไม่เคยได้เหรียญทองในการแข่งขันว่ายน้ำระดับอำเภอ และตอนที่
 โชตะได้ที่สองในการแข่งขันระดับจังหวัด ผู้ที่ยืนอยู่ในตำแหน่งสูงสุดบน
 แท่นรับรางวัลก็คือยามามูระ พูเตะคนนี้นี่แหละ

ใช่...ไม่ต้องปิดบังอะไรแล้ว

ยามามูระ พูเตะก็คือสาเหตุที่ทำให้โชตะเลิกว่ายน้ำ ทั้งๆ ที่สมัย
 ประถมไม่เคยมีใครว่ายน้ำสู้เขาได้ และสิ่งที่โชตะไม่ชอบใจที่สุดก็คือ

ชื่อของฟูตะ เพราะตัวอักษรคันจิ* ในชื่อ 'ฟูตะ' กับชื่อ 'โชตะ'** เขียนคล้ายกัน แค่ตัดส่วนประกอบที่มีความหมายว่า 'เย็น' กับ 'น้ำ' ออกไปจากชื่อของ 'โชตะ' มันก็จะกลายเป็นชื่อของ 'ฟูตะ' ทันที

เรื่องนี้จะบังเอิญเกินไปแล้ว

‘ถ้าจะมีใครสักคนที่เอาชนะยามามูระได้ก็ต้องเป็นแกเท่านั้น โชตะ ถ้าแกอาจจริงอาจจะชนะมันได้นะ’

แต่ในความเป็นจริงแล้วก็มีแค่เฉพาะช่วงยี่สิบห้าเมตรแรกเท่านั้นที่โชตะกับฟูตะว่ายน้ำสูสีกันมาก แต่พอว่ายน้ำได้ยี่สิบห้าเมตรและย้อนกลับ ฟูตะกลับว่ายเร็วกว่าอย่างเห็นได้ชัดจนโชตะตามไม่ทันเลยสักนิด คนรอบตัวมองว่าสาเหตุสำคัญที่สุดคือโชตะฝึกซ้อมไม่มากพอเลย ‘ไม่มีแรง พวกเพื่อนๆ ในชมรมว่ายน้ำจึงกระตุ้นโชตะว่าขอเพียงหมั่นฝึกซ้อมก็จะเอาชนะได้ แต่โชตะกลับรู้สึกเหมือนถูกเพื่อนๆ บอกว่า ‘ต่อให้เอาชนะได้แต่ก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่าจะเอาชนะยามามูระได้หรือเปล่า’

สุดท้ายแล้วโชตะก็ไม่เคยบังคับตัวเองให้ฝึกซ้อมเพื่อให้มีแรงมากขึ้นได้อย่างจริงจังตลอดสามปีที่อยู่ชั้นมัธยมต้น เขาจึงไม่เคยชนะการแข่งขันที่มียามามูระ ฟูตะลงแข่งด้วยเลย

เมื่อได้มาเจอหน้ายามามูระ ฟูตะอีกครั้งในรอบสามปีเขาก็พบว่าอีกฝ่ายตัวสูงขึ้นกว่าสมัยมัธยมต้น ทั้งยังดูเต็มเปี่ยมไปด้วยออราแบบคนมั่นใจในตัวเอง หากดูจากผิวเกรียมแดดและกล้ามเนื้อบ่ากับหน้าอกที่พัฒนาขึ้นนั้น โชตะก็รู้ได้ว่าฟูตะยังว่ายน้ำอยู่หลังขึ้นชั้นมัธยมปลาย

พอเห็นโชตะ ฟูตะก็พูดขึ้นว่า ‘เอ๊ะ ซากุระยามะ แกเคยว่ายน้ำไซ้ไหม รู้จักฉันไซ้หรือเปล่า ฉันยามามูระไง สมัย ม.ต้น เราเคยลงแข่ง

* คันจิ เป็นชุดตัวอักษรจีนที่ใช้การเขียนภาษาญี่ปุ่น

** ชื่อของโชตะเมื่อเขียนด้วยตัวอักษรคันจิจะเขียนได้ว่า 瀬汰 ในขณะที่ชื่อของฟูตะเมื่อเขียนด้วยตัวอักษรคันจิจะเขียนว่า 風太 ซึ่งหากตัดตัว 立 ที่แปลว่า ‘เย็น’ ออกจากตัว 瀬 และตัว 水 ที่หมายถึง ‘น้ำ’ ออกจากตัว 汰 ในชื่อของโชตะออกไปก็จะกลายเป็นชื่อฟูตะ

ด้วยกันตลอด อะไรเนี่ย แพนของนางิสะคือแกเองหรอ'

พุตะดูอารมณ์ดี ทว่าโชตะกลับอยากกลับบ้านตั้งแต่ก่อนเริ่มเรียนคาบแรกของวันแรก

'หา?! โกหกน่า สองคนนี่รู้จักกันหรอ'

นางิสะส่งเสียงด้วยท่าทางดีใจ แต่โชตะไม่เข้าใจว่ามีอะไรน่าดีใจตรงไหน

'พุตะคงเรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมปลายโคโจ เขาเรียนเก่งสุดๆ เลย ถ้าไม่เข้าใจตรงไหนก็ถามพุตะคงได้เลยนะ 'ไม่ต้องถามฉัน' นางิสะกล่าวแนะนำยามามุระ พุตะด้วยท่าทางยินดี แต่แน่นอนว่าโชตะไม่คิดจะไปถามอะไรจากชายผู้อยู่เหนือกว่าตนอยู่แล้ว 'ไม่ว่าจะเรื่องวุ่นๆ หรือเรื่องการเรียน

"ช่วยนึกถึงความรู้สึกของฉันหน่อยได้ไหม"

ตอนอยู่โรงเรียนกวดวิชาที่ทำให้ได้กลับมาเจอหน้ายามามุระ พุตะอีกครั้ง โชตะก็เคยพิมพ์แชทนี้ไว้ในใจ ทว่าในเวลานี้เขากลับเปล่งเสียงพูดประโยคนั้นออกมา

และตอนนี้พวกนั้นก็ยังเรียนหนังสือด้วยกันอยู่ แค่คิดแบบนี้โชตะก็หงุดหงิดจนทนทนเฉยๆ ไม่ได้ เขาออกแรงดันร่างกายให้ลุกขึ้นจากเตียง

"ไม่ได้แล้ว ต้องเก็บห้องสักหน่อยจะได้เปลี่ยนอารมณ์ ยังไงซะถ้าห้องมีสภาพแบบนี้ก็ไม่มีอารมณ์อ่านหนังสืออยู่ดี"

โชตะลุกขึ้นแล้วเริ่มเก็บหนังสือการ์ตูนที่วางเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น

"โชตะ มากินข้าวได้แล้ว"

พอได้ยินเสียงเรียกของอายาโกะผู้เป็นแม่ โชตะก็เงยหน้าขึ้นจาก

หนังสือการ์ตูนแล้วหันไปมองนาฬิกา ตอนนี้เป็นเวลาสองทุ่มครึ่งแล้ว

"โอเค"

ตอนแรกเขาตั้งใจจะเก็บหนังสือการ์ตูน แต่พอเริ่มอ่านก็อ่านมาเรื่อยๆ จนถึงเล่มที่สิบหก โชตะไม่รู้ว่าอ่านไปรอบที่เท่าไรแล้ว แต่ไม่ว่าจะอ่านกี่รอบ พอได้เริ่มอ่านที่ไรก็จะหยุดไม่ได้ทุกที

โชตะสอดการ์ตูนเล่มที่สิบหกเอาไว้ข้างเล่มที่สิบห้าบนชั้นหนังสือ แล้วออกจากห้อง ก่อนเดินลงไปที่ชั้นล่าง

"ขอโทษที่ แม่กลับดึก ถ้าทำกับข้าวอีกจะยิ่งดึกก็เลยซื้อมา" อายาโกะเอ่ยขอโทษที่กลับบ้านดึก เธอเป็นช่างทำผม มีร้านเป็นของตัวเอง ปกติจะกลับบ้านตอนหนึ่งทุ่ม แต่วันนี้กลับดึกกว่าปกติ "ตอนกำลังจะกลับมีลูกค้าประจำโทรมาปูปับ บอกว่าพรุ่งนี้มีงานเลี้ยงรุ่น อยากดัดผมวันนี้ให้ได้..."

แม่เล่าพลางจัดเรียงกับข้าวที่ซื้อมาจากซูเปอร์มาร์เก็ต ดูเหมือนว่าพ่อจะยังไม่กลับบ้าน

"ผมกินดึกกว่านี้ก็ได้ ไว้รอให้พ่อกลับบ้านค่อยกินพร้อมกันก็ยังได้..." โชตะกล่าวพลางหยิบรีโมตมาดเปิดโทรทัศน์

หน้าจอโทรทัศน์ฉายรายการวากับดักแด้ลงพวดาราตลก โชตะหยุดขยับมือ แม้จะเป็นรายการไร้สาระแต่ก็ทำให้หัวเราะออก คงช่วยเปลี่ยนอารมณ์ของเขาได้

"เหอ...แต่แม่ซื้อมาเพื่อลูกแล้ว กินเถอะ ว่าแต่ไปเรียนกวดวิชามาเป็นยังงัยบ้าง"

บางครั้งคำถามของแม่ก็แสบใจคำลูกชาย

"เอ๋?" โชตะแก้มองเป็นตั้งใจดูโทรทัศน์จนไม่ได้ยินเสียงแม่

"ไปเรียนกวดวิชามาเป็นยังงัยบ้าง ไปกับหนูนางิสะไซโหม"

"อ้อ...ก็นะ แต่ผมว่าคงไม่เหมาะกับผม"

"อ้าว เหรอ...ฉันถ้าเปิดเทอมแล้วจะไม่ไปเรียนต่อหรอ"

"อืม...ก็คงงั้น"

อายาโกะมีสีหน้ากังวลแต่ไม่ได้พูดอะไรต่อ

รายการโทรทัศน์ตัดเข้าโฆษณา เขาดูโฆษณาที่บอกว่าหลังจากนี้จะมีหนึ่งแฉักขึ้นเรื่องที่คนกำลังพูดถึงฉายทางโทรทัศน์เป็นครั้งแรกในเวลาสามทุ่ม

"อู๊! หนึ่งเรื่องนี้พ่อเขาอยากดูนี่นา ลูกอัดเก็บไว้ได้ไหม"

"ได้เลย" โชตะกดรีโมตอย่างคล่องแคล่วเพื่อตั้งเวลาอัดหน้าจอล่วงหน้า "ผมดูด้วยดีไหมนะ"

เขาพูดเสียงเบาเหมือนพูดกับตัวเอง แต่ดูเหมือนแม่จะได้ยิน

"อาสิ เมื่อคืนนี้ลูกเหมือนจะอ่านหนังสืออยู่จนดึก แกมวันนี้ยังไปเรียนตั้งแต่เช้าจนเย็นเลยใช่ไหม พักหน่อยก็ดี"

"อืม เดี๋ยวดู..."

โชตะเริ่มรู้สึกผิด ความจริงแล้วเขาไม่ได้ไปเรียนกวดวิชาและวันนี้ทั้งวันก็ไม่ได้อ่านหนังสือเรียนเลยสักหน้าที่เดียว แต่เขาก็ไม่อาจเอาชนะความรู้สึกอยากดูหนึ่งเรื่องนี้ได้...ไม่ใช่สิ เขารู้แก่ใจดีว่านี่ไม่ใช่ความรู้สึกอยากดู แต่เป็นการหนีจากการอ่านหนังสือเรียนต่างหาก และเพื่อลบล้างความรู้สึกผิดโชตะจึงบอกตัวเองว่าไว้ดูจบแล้วจะตั้งใจอ่านหนังสือแบบเอาเป็นเอาตาย

ในตอนที่ไม่กล้าจะห่มตัวนอนเขาก็ได้เจอกับ 'สิ่งนี้' ที่ตามหามาตลอดทั้งวันเสียที ซึ่งเป็นเวลาสิบสองชั่วโมงแล้วนับตั้งแต่ตื่นนอน

glow

ทกวันของพมกับสมาคมลับ Ladybird

ผู้เขียน คิตากาวะ ยาสึชิ

ผู้แปล เม่รี ธรรมพิภพ

ออกแบบปก Muagg

จำนวน 256 หน้า

ราคา 325 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-8329-41-2

HIMITSUKESSHA LADYBIRD TO BOKU NO 6-KAKAN

Copyright © 2017 Yasushi Kitagawa

Thai translation rights arranged with SUNMARK PUBLISHING, INC.

through Japan UNI Agency, Inc.,

Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ glow

(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์

แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย

กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4899

glow@dotbooks.co

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จกถนนอม

ตำบลดมหลวงสวัสดิ์ อำเภอบางกวย

จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

หลังขึ้นชั้นมัธยมปลาย ‘ชากระยามะ โซตะ’ เด็กหนุ่มผู้มีพรสวรรค์ด้านการว่ายน้ำ กลับออกจากชมรมว่ายน้ำไปเข้าชมรมเขียนหุ่นกันแทน ทำให้ทุกคนแปลกใจอย่างมาก แม้เขาจะมีข้อแตกต่างมากมายมาอธิบายตัวเอง ทว่าเหตุผลแท้จริงที่ชักชวนไว้ ก็คือเขากลัวการพ่ายแพ้ โซตะคิดอยู่ตลอดว่าถ้าพยายามแล้วแต่ยังล้มเหลว จินตนาการตัวตั้งแต่เนิ่นๆ จะดีเสียกว่า จึงไม่เคยจริงจังกับเรื่องใดในชีวิต

จนกระทั่งวันหนึ่งกลางฤดูร้อนโซตะเป็นลมล้มลง ก่อนจะตื่นขึ้นมาในบาร์แห่งหนึ่ง และพบว่าตนอยู่ท่ามกลางการชุมนุมของ ‘สมาคมลับเลดี้เบิร์ด’ ที่เต็มไปด้วยบุคคลมีชื่อเสียงในสังคม หลังได้ฟังเรื่องราวของสมาชิกสมาคม เด็กหนุ่มก็ผินหวานถึงเส้นทางลัดสู่ความสำเร็จในชีวิต ทว่าเคลือบแคลงที่สมาชิกสมาคมลับชักชวนไว้คืออะไร เส้นสาย เงินทอง หรือสิ่งใดกันแน่ ด้วยระยะเวลาสั้นๆ เพียงแค่หกวันโซตะจะได้พบกับเส้นทางที่จะพาเขาไปสู่อนาคตแสนสดใสที่ฝันไว้หรือไม่!

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-8329-41-2

9 786168 329412

Cover Design: Muagg

ราคา 325 บาท